

Επί του σχεδίου Νόμου «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του Ν. 2527/1920 (περί διπλωμάτων εφευρεσιτεχνίας)».

Προς την Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Ὁ ἰσχύων ν.2527/1920 «περί διπλωμάτων εφευρεσιτεχνίας» ἀπέτελεσε σταθμὸν εἰς τὸ δίκαιον τῆς βιομηχανικῆς ἰδιοκτησίας ἐν Ἑλλάδι, εἰσαγαγὼν διὰ πρώτην φοράν παρ' ἡμῶν ὠλοκληρωμένην καὶ γενικὴν τὴν προστασίαν τῆς εφευρεσιτεχνίας. Νομοθέτημα ἄριστον καὶ ἐπιμελῶς ἐπεξεργασμένον, προϊόν συγκριτικῆς μελέτης τῆς γαλλικῆς κυρίως, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ξένων νομοθεσιῶν. Ὁ ν.2527/1920 ἀντέστη, εἰς τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ παρεμείνε μέχρι τοῦδε ἐν ἰσχύϊ ἀνευ γενικωτέρης τροποποιήσεως. Οὐχ' ἦρτον ἢ κατὰ τὸ διακρουσθῆν χρόνικὸν διάστημα, ἡμῖσες καὶ πλέον αἰῶνος, ἀνάπτυξις τῆς ἐλληνικῆς οἰκονομίας καὶ εἰδικώτερον τῆς ἐλληνικῆς βιομηχανίας, καθὼς καὶ ἡ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος κύρωσις τῆς διεθνoῦς Συμβάσεως «περὶ συστάσεως ἐνώσεως πρὸς προστασίαν τῆς βιομηχανικῆς ἰδιοκτησίας» τῆς 20 Μαρτίου 1883, ὡς αὕτη μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη ἀρχικῶς διὰ τοῦ ν.3092/1924 καὶ τοῦ π.δ. 1/8.9.1924, κατόπιν διὰ τοῦ ν.2305/1953 καὶ β.δ. 24.4/15.6.1953 καὶ τέλος, μετὰ τὰς τροποποιήσεις Λισσαβῶνος καὶ Στοκχόλμης, διὰ τοῦ ν.213/1975, κατέστησαν πρὸ πολλοῦ ἀναγκαστὴν τὴν τροποποίησιν τοῦ ν.2527/1920 ἵνα εἰσχυθῶν καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐλληνικὸν δίκαιον θεσμοὶ προβλεπόμενοι ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω διεθνoῦς συμβάσεως, ὡς λ.χ. ἡ χορήγησις ὑποχρεωτικῶν ἀδειῶν ἐκμεταλλεύσεως ἐν περιπτώσει μὴ ἐκμεταλλεύσεως τῆς εφευρεσιτεχνίας ὑπὸ τοῦ δικαιοῦχου τοῦ διπλώματος εφευρεσιτεχνίας, ἢ ἐπιβαλλόμενοι ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς πράξεως ὡς λ.χ. ἡ διεδικησις εφευρεσιτεχνίας. Πρόσθετον λόγον τροποποιήσεως τοῦ ν.2527/1920 ἀπέτελεσεν ἡ ἀνάγκη ἐκσυγχρονισμοῦ αὐτοῦ εἰς τινα τοῦλάχιστον σημεῖα ἐν ὧσι: προστοιμασίας τοῦ ἐλληνικοῦ ἐσωτερικοῦ δικαίου, μεταγενεστέρως, πρὸς ἀποδοχὴν τῶν σχετικῶν πρὸς τὰς εφευρεσιτεχνίας εὐρωπαϊκῶν συμβάσεων. Τὰ κύρια σημεῖα τῶν ἤδη προτεινομένων τροποποιήσεων τοῦ ν.2527/1920 ἔχουν ὡς ἑξῆς κατ' ἄρθρα τοῦ εἰσηγούμενου νομοσχεδίου:

Ἄρθρον 1.

Διὰ τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ νομοσχεδίου ἀντικαθίσταται τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν.2527/1920 προστιθεμένων δύο νέων παραγράφων εἰς τὸ νῦν ἰσχύον καίμενον τὸ ὅποιον ἔχει ὡς ἑξῆς: «Τὸ διπλῶμα εφευρεσιτεχνίας δὲν δύναται ν' ἀναφέρεται ἢ εἰς μίαν μόνον ἐφεύρεσιν». Γίνεται παγίως δεκτόν, ἐν τῇ νομολογίᾳ καὶ ἐπιστήμῃ, ὅτι ἡ παράβασις τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τοῦ χορηγούμενου διπλώματος. Πρὸς ἐξομάλυνσιν τῶν ἐν περιπτώσει παραβάσεως ἀνωμαλιῶν ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκπλήρωσιν διεθνoῦς ὑποχρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 Z τῆς ὡς ἄνω διεθνoῦς συμβάσεως διὰ τὴν περίπτωσιν συνθέτου ἐφευρέσεως, προστίθενται ἤδη δύο παράγραφοι, ρυθμίζουσαι τὰ τῆς διαφρέσεως τῆς δηλώσεως εφευρεσιτεχνίας.

Ἄρθρον 2.

Διὰ τοῦ δευτέρου ἄρθρου προστίθεται διάταξις εἰς τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ν.2527/1920 πρὸς ἐναρμόνισιν τοῦ ἄρθρου τούτου, προβλεπόντος τὰ τῆς ἐκπτώσεως τοῦ δικαιοῦχου τοῦ διπλώματος, πρὸς τὸν εἰσχυρόμενον θεσμόν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀδείας ἐκμεταλλεύσεως, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 A 3 τῆς ὡς ἄνω διεθνoῦς συμβάσεως.

Ἡ καταργουμένη παράγραφος τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀναφέρεται εἰς τὴν κήρυξιν ἐπ' ἀμοιβαιότητι ἀνεφαρμόστων τῶν διατάξεων τοῦ ἑαφ. γ' τῆς παραγράφου I. Ἡ τοιαύτη εὐχέρεια κηρύξεως ἀνεφαρμόστων τῶν διατάξεων τούτων παρέλκει ἐν ὧσι: τῆς νέας ρυθμίσεως τῆς ἐκπτώσεως μετὰ χορήγησιν ὑποχρεωτικῆς ἀδείας ἐκμεταλλεύσεως συμφώνως πρὸς τὴν ὡς ἄνω διάταξιν τῆς εἰρημένης διεθνoῦς συμβάσεως.

Διὰ τοῦ τρίτου ἄρθρου ρυθμίζεται, προστιθεμένου εἰς τὸν ν.2527/1920 νέου ἄρθρου ἐπ' ἀριθ. 10α, τὸ σπουδαιότερον θέμα τῆς διεδικησεως εφευρεσιτεχνίας ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ἐφευρέτου ἐναντι τοῦ σφετερισθέντος καὶ δηλωσαντος ὡς ἰδίου τὴν ἐφεύρεσιν. Ἡ ρυθμισις εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον ἀναγκαστικὴ καθ' ὅσον τὸ ἄρθρον 10 παρ. 1 δ' ν.2527/1920 προβλέπει μόνον ἀκυρότητα τοῦ διπλώματος εἰς περιπτώσεις ἐκ προθέσεως ἐραρισμοῦ (A FORTIORI δὲ σφετερισμοῦ) τῆς ἐφευρέσεως. Διὰ τῆς ἀκυρότητος ὁμως τοῦ διπλώματος πλήρωςται: μὲν ὁ σφετεριστῆς, ἀλλὰ δὲν προστατεύεται ὁ ἀληθὴς ἐφευρέτης, ἀφοῦ λόγω τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 ν.2527/1920 καὶ τῆς ἐκ τῆς δηλώσεως εφευρεσιτεχνίας ἐπιθέσεως γνώσεως τοῦ μυστικοῦ τῆς ἐφευρέσεως δὲν εἶναι πλέον δυνατὴ ἡ λήψις ἐτέρου διπλώματος εφευρεσιτεχνίας, οὔτε ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς ἐφευρέτου.

Ἄρθρον 4.

Διὰ τοῦ τετάρτου ἄρθρου εἰσάγονται συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 5 A τῆς ὡς ἄνω διεθνoῦς συμβάσεως ὡς ἐλληνικὸν ἐσωτερικὸν δίκαιον, δι' ἀντικαταστάσεως τοῦ ἀνεπαρκῶς ρυθμίζοντος τὸ θέμα ἄρθρου 16 ν.2527/1920, αἱ ὑποχρεωτικαὶ ἀδειαι ἐκμεταλλεύσεως εφευρεσιτεχνίας ἐν περιπτώσει μὴ ἐκμεταλλεύσεως τῆς εφευρεσιτεχνίας. Ὁ θεσμὸς οὗτος τῶν ὑποχρεωτικῶν ἀδειῶν ἀποτελεῖ ἐνδιάμεσον μεταξὺ τῆς ἐκπτώσεως, μέτρου σκληροῦ διὰ τὸν δικαιοῦχον τοῦ διπλώματος καὶ τῆς ἀσυδοσίας αὐτοῦ, θέλει δὲ ἀσφαλῶς βοηθήσει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐλληνικῆς βιομηχανίας καὶ εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς παντοδυναμίας ξένων τεχνολογικῶν μονοπωλίων, κατὰ τρόπον συμφωνοῦν πρὸς τὰ διεθνῶς παραδεδομένα καὶ συμπεφωνημένα.

Ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀδεία ἐκμεταλλεύσεως προβλέπεται ὅπως παρέχεται μόνον ὑπὸ ὀρισμένους ὅρους, ὑπαγομένους ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, καὶ μόνον μετὰ πάροδον ὀρισμένου χρόνου, συμφώνως πρὸς τὰς (δεσμευτικὰς καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα) διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 A τῆς ὡς ἄνω διεθνoῦς συμβάσεως (τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ ν.213/1975).

Μόνον διὰ ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων προφανoῦς κοινῆς ὠφελείας ἢ δημοσίας ὑγείας προβλέπεται ἡ δυνατότης ἀποκλίσεως δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐμπορίου εἰδικῶς ἠτιολογημένης.

Ἄρθρον 5.

Τὸ πέμπτον ἄρθρον τοῦ προτεινομένου νομοσχεδίου ρυθμίζει: διὰ τῆς προσθήκης ἄρθρων 16 α' ἕως 16 στ' εἰς τὸν ν.2527/1920 τὰς λεπτομερείας τοῦ εἰσχυόμενου θεσμοῦ τῶν ὑποχρεωτικῶν ἀδειῶν ἐκμεταλλεύσεως ἰδίως δὲ τὰς διαδικαστικὰς τοιαύτας. Μεταξὺ ἄλλων προβλέπεται ἡ χορήγησις ὑποχρεωτικῆς ἀδείας μόνον ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἄρθρων 741-781 ΚΠΔ καὶ μόνον ἐπ' ἀμοιβῇ τοῦ δικαιοῦχου τοῦ διπλώματος. Ἐξ ἐτέρου παρέχεται εἰς τὸν ἀδειοῦχον ἡ δυνατότης προστασίας τοῦ διπλώματος ἐν ἀμείλιχον τοῦ δικαιοῦχου. Ἐπίσης προβλέπεται ἡ ὑστέρᾳ τροποποιήσις ἢ καὶ ἀνάκλησις τῆς ἀδείας ἐν περιπτώσει μεταβολῆς τῶν συνθηκῶν ἢ μὴ ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀδείας (ἄρθρον 16 γ).

Ἄρθρον 6.

Διὰ τοῦ ἕκτου ἄρθρου ρυθμίζονται, ἀντικαθιστάμενου τοῦ ἄρθρου 19 ν.2527/1920, θέματα διεθνoῦς προτεραιότητος τῆς δηλώσεως εφευρεσιτεχνίας συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 4 τῆς ὡς ἄνω διεθνoῦς συμβάσεως. Εἰδικώτερον τίθεται, κατ' ἀπόκλισιν ἀπὸ τοῦ μέχρι: τοῦδε ἄρθρου 19 παρ. 5 ν.2527/1920, δημιουργήσαντος ἀμοιβολίας καὶ ζητήματα εἰς τὴν πράξιν, εἰς ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὸ ἐλληνικὸν ἐσωτερικὸν δίκαιον ἢ ἀρχὴ τῆς αὐτοτελείας τῶν ἐθνικῶν καταθέσεων, τοῦ χρόνου προστασίας ὑπολογιζομένου κατὰ τὴν προτεινομένην διάταξιν ἀπὸ τῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ὄχι ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καταθέσεως.

Άρθρα 7-11.

Διά τῶν άρθρων 7 ἕως 11 τοῦ προτεινομένου, νομοσχεδίου ἀναμορφώνονται ἀντικαθισταμένων τῶν άρθρων 21, 22, 23 καὶ 25 ν. 2527/1920 καὶ προστιθεμένου άρθρου 22α' εἰς αὐτόν, καὶ τίθεται ἐπὶ συγχρόνων βιολογικῶν βάσεων ἡ διαικισία καταθέσεως καὶ διαικισίσεως προτεραιότητος διπλώματος εὐρεσιτεχνίας, εἰς τρόπον ὥστε καὶ περιττὴ τάλαιπωρία τῶν καταβετόνων δῆλων εὐρεσιτεχνίας νὰ ἀποφεύγεται ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ παρατηρῆται πλέον ἢ ἐπὶ ἐπὶ ἐκκρεμότητος τῶν καταθέσεων. Εἰδικώτερον ὀρίζεται μεταξύ ἄλλων, ὅτι δὲν γίνεται δεκτὴ οἰαδήποτε κατάθεσις, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ περιγραφῆς τῆς ἐφευρέσεως εἴτε εἰς τὴν ἐλληνικὴν εἴτε εἰς τὴν ἀγγλικὴν, γαλλικὴν ἢ γερμανικὴν γλῶσσαν (ἄρθρον 22α). Τὸ μέτρον τοῦτο, σύμφωνον πρὸς τὴν βασικὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου τῆς εὐρεσιτεχνίας, ὅτι τὸ δίπλωμα χορηγεῖται μόνον ἐναντὶ πλήρους ἀποκαλύψεως τοῦ μυστικοῦ τῆς ἐφευρέσεως, θέλει ὀδηγήσει εἰς τὸν τερματισμὸν τῆς σήμερον παρατηρουμένης ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου θαλπομένης-σχετικῆς ἀσυδοσίας. Βεβαίως δὲν εἰσάγεται εἰσέτι ὁ θεσμὸς τοῦ κατ' οὐσίαν προλέγχου τῶν δηλουμένων ἐφευρέσεων. Ἡ τοιαύτη εἰσχωρῆ, προσπαταεὶ πλήρη ἀναδιωργάνωσιν τῶν σχετικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐξυπλισμὸν αὐτῶν δι' εἰδικῶν καὶ διὰ μέσων πολυδαπάνων, εἰς ἕκτασιν μὴ δυναμένην ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Άρθρον 12.

Τὸ δωδέκατον ἄρθρον τοῦ νομοσχεδίου περιέχει δύο μεταβατικὰς διατάξεις, ἀναγκασίας ἐκ τῶν προτεινομένων ἀλλαγῶν τοῦ ἰσχύοντος δικαίου καὶ ἐκ τῆς εἰσέτι ἰσχύος τοῦ ν. 1116/1955.

Άρθρον 13.

Τέλος τὸ δέκατον τρίτον ἄρθρον τοῦ νομοσχεδίου περιέχει τελικὴν διάταξιν δι' ἧς ρητῶς διευκρινίζεται, ὅτι παραμένει ἐν ἰσχύϊ ὁ ν. 4325/1963 «περὶ ἐφευρέσεων ἀφορωσῶν εἰς τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν τῆς χώρας».

Τοιοῦτον περιεχόμενον ἔχουσα ἡ νέα ρύθμισις θέλει ἀποπέσει σημαντικὴν πρῶτον διὰ τὸ ἐλληνικὸν δίκαιον εὐρεσιτεχνίας.

Τὸ παρὸν σχέδιον Νόμου καταρτίσθη ὑπὸ Ὁμάδος Ἐργασίας ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου ἐσθίνης κ. Ἀλκ. Ἀργυριάδου ὡς Προέδρου, τοῦ καθηγητοῦ τῆς ΠΑΣΠΕ Κων/νου Σημίτη, τῶν δικηγόρων κ.κ. Ἰωάννου Μ. Μηνοῦδου, Ἰωάννου Σακελλαρίδου, Τσώτσου καὶ ἀρμοδίων ὑπηρεσιακῶν παρχόντων, ὡς ἑλθόν.

Ἐν Ἀθήναις τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1978

Οἱ Ὑπουργοί

Δικαιοσύνης Ἐμπορίου
ΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ

ἐπὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Ν. 2527/1920 «περὶ Διπλωμάτων Εὐρεσιτεχνίας».

Άρθρον 1.

Τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Ν. 2527/1920 «περὶ διπλωμάτων εὐρεσιτεχνίας» ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

Άρθρον 3.

Τὸ δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας δὲν δύναται νὰ ἀναεῖρηται εἰς μίαν μόνον ἐφευρέσιν.

1. Ἐὰν μία αἴτησις διὰ χορήγησιν διπλώματος εὐρεσιτεχνίας εἶναι σύνθετος, ὁ αἰτῶν δύναται νὰ διαίρησθαι ταύτην εἰς

ὑποκειμένην ἀριθμὸν τεχμαστικῶν αἰτήσεων, διαίτησιν, ὡς χρονολογίαν ἐκάστης ὑποδιαίρεθείσης αἰτήσεως, τὴν χρονολογίαν τῆς ἀρχικῆς αἰτήσεως, ἐὰν δὲ συντρέχῃ λόγος καὶ τὸ εὐεργέτημα τῆς προτεραιότητος.

3. Ἡ διαίρεσις δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, μέχρι τῆς ἀπονομῆς τοῦ διπλώματος εὐρεσιτεχνίας».

Άρθρον 2.

1. Μετὰ τὴν περίπτωσιν γ' τῆς παρ. 1 τοῦ άρθρου 9 τοῦ αὐτοῦ νόμου προστίθεται περίπτωσις δ' ἔχουσα οὕτω:

«δ) Ἡ ἐκπτώσις ἀπὸ τοῦ διπλώματος ἐπέρχεται εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ παραχώρησις ὑποχρεωτικῶν ἀδειῶν ἐκμεταλλεύσεως δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν πρόληψιν καταχρήσεων. Οὐδεμία ἀγωγὴ ἐκπτώσεως ἢ ἀνακλήσεως ἐνὸς διπλώματος δύναται νὰ ἐνεργηθῇ πρὸ τῆς ἐκπνοῆς δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς παραχώρησεως τῆς πρώτης ὑποχρεωτικῆς ἀδείας ἐκμεταλλεύσεως».

2. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ άρθρου 9 καταργεῖται.

Άρθρον 3.

Μετὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ αὐτοῦ νόμου προστίθεται ἄρθρον 10α' ἔχον οὕτω:

Άρθρον 10α.

1. Ὁ ἀλλοθῆς δικαιούχος τῆς ἐφευρέσεως ἢ ὁ καθολικὸς ἢ εἰδικὸς διάδοχος τοῦ δικαιούτου, ἐφ' ὅσον τρίτος ἐδήλωσε τὴν ἐφευρέσιν τοῦ ἢ τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς αὐτοῦ τῆς συγκαταθέσεώς του, νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ τρίτου δι' ἀγωγῆς ἀσκουμένης ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Κώδικος Πολιτικῆς Δικονομίας εἰδικώτερον ὀριζόμενα, τὴν ἐκχώρησιν τῆς διπλώσεως ἢ, ἐφ' ὅσον ἔχει ἤδη ἀπομνησθῆ διπλωμα εὐρεσιτεχνίας, τὴν ἐκχώρησιν τοῦ διπλώματος.

2. Ἐὰν γίνῃ δεκτὴ ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀγωγὴ τοῦ ἀλλοθῆς ἐφευρέτου, ἀκυροῦνται αἱ παραχωρηθεῖσαι ἀδείαι ἐκμεταλλεύσεως, ὡς καὶ πᾶν ἕτερον δικίωμα ἐπὶ τοῦ διπλώματος εὐρεσιτεχνίας. Οἱ τρίτοι, οἱ ὁποῖοι ἀπεστερήθησαν οὕτω τῆς χρήσεως τῆς εὐρεσιτεχνίας, δύναται, ἐφ' ὅσον ἐχρησιμοποίησαν καλοπίστως τὴν ἐφευρέσιν, νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν δικαιούχον τοῦ διπλώματος τὴν παραχώρησιν ἀδείας ἐκμεταλλεύσεως ἐναντὶ ἀποζημιώσεως, ἢ ὅποια ἐλλείψει συμφωνίας κανονίζεται ὑπὸ τοῦ διὰ τοῦ άρθρου 16ε τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένου δικαστηρίου καὶ κατὰ τὴν εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον ὀριζομένην διαδικασίαν».

Άρθρον 4.

Τὸ ἄρθρον 16 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

Άρθρον 16.

1. Πᾶς τις δύναται μετὰ πάροδον προθεσμίας τεσσάρων (4) ἐτῶν ἀπὸ τῆς καταθέσεως δηλώσεως ἐφευρέσεως ἢ τριῶν (3) ἐτῶν ἀπὸ τῆς χορηγήσεως διπλώματος εὐρεσιτεχνίας, ἐφαρμοζομένης τῆς ἐκπνεύσεως βραδύτερον προθεσμίας, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 16ε τοῦ παρόντος νόμου δικαστηρίου τὴν χορήγησιν ὑποχρεωτικῆς ἀδείας ἐκμεταλλεύσεως δι' ἓνα ἐκ τῶν κατωτέρω λόγων:

α) Ἐὰν ἡ δηλωθεῖσα ἐφευρέσις δὲν ὑπῆρξεν ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως ἐν Ἑλλάδι.

β) Ἐὰν ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἐφευρέσεως ἐντὸς τῆς Χώρας δὲν ἐπαρκῆ διὰ νὰ καλύψῃ τὴν ζήτησιν τοῦ προϊόντος.

γ) Ἐὰν ἡ παραγωγή τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐφευρέσεως ἐντὸς τῆς χώρας παρεμποδίζεται διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ προστατευομένου προϊόντος ἢ τοῦ προϊόντος τοῦ παραγομένου διὰ τῆς προστατευομένης μεθόδου.

2. Ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀδεία ἐκμεταλλεύσεως δὲν χορηγεῖται ἐν τῇ περιπτώσει ὁ δικαιούχος τοῦ διπλώματος δικαιολογήσει τὴν μὴ ἐκμετάλλευσιν ἢ τὴν μὴ ἐπαρκῆ ἐκμετάλλευσιν εἰς τὴν Χώραν. Ἡ εἰσαγωγή τοῦ προϊόντος δὲν ἀποτελεῖ δικαιολογίαν.